

Erik Ansvang

Hathors magiske spejl

VisdomsNettet

www.visdomsnettet.dk

www.visdomsnettet.dk

Hathors magiske spejl

Erik Ansvang

VisdomsNettet
www.visdomsnettet.dk

Hathors magiske spejl

Af Erik Ansvang

Dronningen, kvinden, moderen

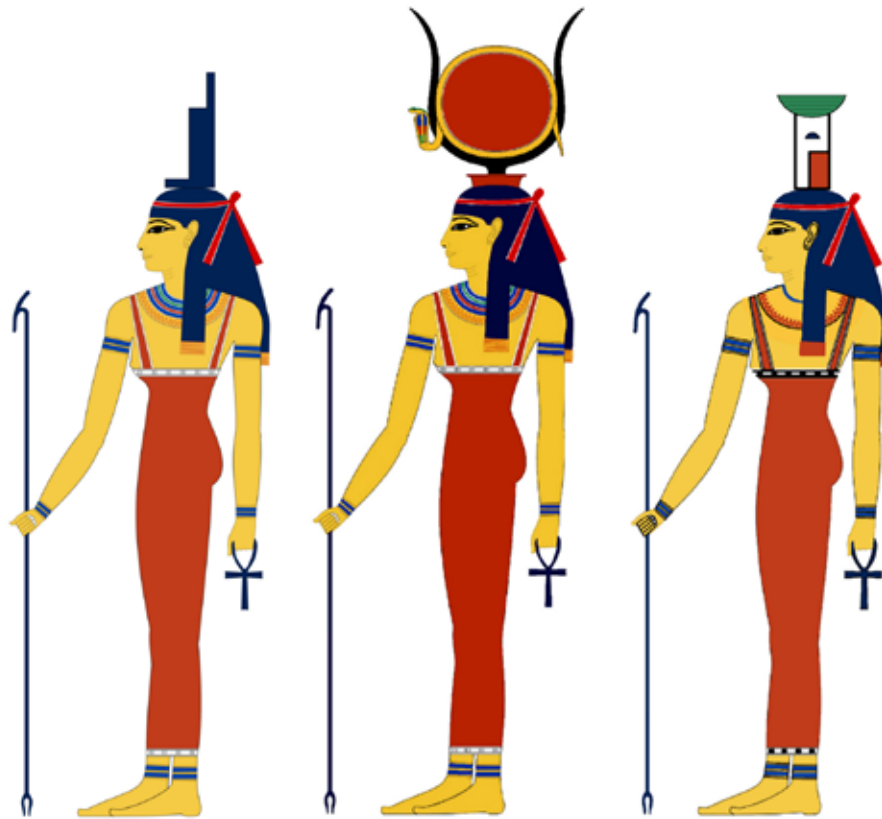
Den mest kendte gudetriade i det gamle Egypten er uden tvivl Osiris, Isis og Horus. Guden Osiris er faderen, gudinden Isis er moderen og Horus er gudesønnen. Denne lille gedefamilie repræsenterer et arketypisk billede på ånd, legemer og sjæl – eller liv, stof og bevidsthed – som i kristendommen blev til Faderen, Sønnen og Helligånden. I kristendommen er denne treenighed desuden udtryk for *den ene Gud*, men selvom den egyptiske triade også udgør en helhed, er de enkelte aspekter i denne og andre triader desuden i sig selv trefoldige. Eksempelvis repræsenterer Isis i sit kosmiske aspekt stoffets trefoldige essens. Hun er en guddommeliggørelse af ursubstansen – dvs. Universets, solsystemets og planetens stof og form. Isis' trefoldige natur kan beskrives som *dronningen, kvinden og moderen*:

- Hun er *dronningen*, der repræsenterer det positive.
- Hun er *kvinden*, der repræsenterer det negative.
- Hun er *moderen*, der repræsenterer det forenede par.

Isis, Hathor, Nephthys

I det gamle Egypten blev Isis' trefoldige aspekter præsenteret i skikkelse af tre gudinder: *Isis, Hathor og Nephthys*. Isis var symbol på *dronningen* (den positive pol), Nephthys var symbol på *kvinden* (den negative pol), og Hathor var symbol på *moderen* (det forenede par). Samtidig var Isis syntesen eller essensen i denne triade. Hun rummede alle tre aspekter i sin natur og udgjorde derfor triadens enhed. Tilsammen udgør gudindetriaden desuden engle- eller deva- rigets tre overordnede niveauer, der svarer til menneskerigets tredeling, som den beskrives i åndsvidenskaben.

Isis, Hathor og Nephthys

Ansigtets hus

Hathors navn betyder bl.a.: "*Ansigtets hus*". Når man taler om gudinder, taler man altid om stof eller former. Hathor repræsenterer derfor et aspekt af stoffet eller af det, der i åndsvidenskaben kaldes *devariget*. Devariget er identisk med kristendommens englerige, men i kristendommen har man ikke et klart billede af dette riges natur og funktion. Her er det ikke muligt at give en detaljeret beskrivelse af det store emne, men helt kort kan man sige, at betegnelsen *devarige* navnlig benyttes om en udviklingslinje, der løber parallelt med menneskehedens. På visse punkter har eller kan devariget have berøringspunkter med menneskehedens udviklingslinje, og de to riger løber sammen på det punkt, der svarer til den højeste indvielse i menneskets evolution. Devaer er *bevægelse*, de *legemliggør* energi og de opbygger *former* med energi på alle niveauer. De giver alt, hvad der er manifesteret form. Devaer kaldes derfor også de større og de mindre *bygmestre*.

Stoffets mangfoldige former er esoterisk set udtryk for Guds eller åndens vilje. Stoffet formes efter den guddommelige plan eller hensigt. Stoffet er derfor det ydre udtryk for den indre hensigt. Mennesket kan kun forholde sig til den guddommelige årsag gennem virkningerne. Gud viser sig for mennesket gennem stoffet. Stoffet eller Hathor er derfor "*Guds ansigt*" – eller "*sjælens ansigt*".

Livets hus

Et almindeligt spejl blev af de gamle egyptere kaldt "*livets hus*" eller "*livets beholder*". Årsagen er, at spejlet reflekterer et uvirkeligt billede af objektet og gengiver dette billede nøjagtigt – men spejlvendt. Mennesket er et åndeligt væsen, der er reflekteret ned i stoffets verden. Når et menneske ser sig selv i et spejl, ser det ikke ånden i sig selv, men åndens udtryk i stoffet – altså et spejlbillede. Hathor repræsenterer sjælslegemet og dermed et billede på ånden eller sjælen, som kommer til udtryk i stoffet. Derfor var spejlet et af hendes hellige symboler i det gamle Egypten. Men spejlet havde ikke kun religiøs og magisk relevans dengang.

Spejlsyner

I sin bog *Gensyn med de afdøde* har den amerikanske læge Raymond A. Moody beskæftiget sig med spejlet og dets relation til den åndelige verden. Hans opfattelse er, at man møder denne relation overalt på planeten. Han fortæller eksempelvis, at i Sibirien brugte Tungus-shamanerne kobberspejle til at "anbringe ånderne" i. I deres sprog var ordet "spejl" rent faktisk afledt af ordet for "sjæl" eller "ånd", og man påstod, at spejlet kunne modtage ånderne. Shamanerne påstod, at de var i stand til at se afdøde menneskers ånder ved at stirre intensivt i spejle. Ordet shaman opstod for øvrigt i Tungus-stammen.

Tungus-shaman

På et tidspunkt fremkaldte de indfødte på Madagaskar de døde ånder ved gruppeceremonier. Blandt dette folkeslag var det almindeligt at diskutere synerne af de afdøde slægtnings genfærd og desuden at fortælle åbent om den kontakt, de havde haft med ånderne. Stammens shamaner indledte den form for ceremonier ved at kontakte ånder i spejle.

Syner og spejlblanke overflader

På samme måde som Homér beskriver Odysseus' syner, blev blod benyttet som skuemedium af Pawnee-indianerne i Nordamerika. Deres metode til at fremkalde spejlsyner lignede grækernes. Når et medlem af stammen havde dræbt en grævling, blev den opbevaret af de gamle stammemedlemmer, indtil det blev nat, og så blev den flået. Blodet blev hældt i en skål, og børnene skulle herefter stirre på deres eget spejlbillede i månelys. Hvis de så sig selv med gråt hår, betød det et langt liv, men hvis billedet var mørkt og uklart, ville barnet dø af sygdom, og hvis der slet ikke viste sig noget billede, ville barnet en dag blive dræbt af fjenden.

Afrikanerne i Fez brugte en vandbeholder til at se syner. I nutidens Egypten bruger man et bassin med blæk på samme måde, som Odysseus benyttede blod. Dee Halde – en rejsende, der besøgte Kina i begyndelsen af 18. årh. – noterede, at taoistiske seere kunne se de ting, der skete rundt omkring i riget, i en kedel med spejlblank vandoverflade. De afrikanske zuluer agtede og ærede høvdingens kar, der blev fyldt med vand og herefter benyttet til spådomskunst. Shamaner i det nordækvatoriale Afrika lavede medicinske diagnoser ved at stirre i en kedel med vand.

Et af de mere fascinerende eksempler på spejlsyner stammer fra Nkomis-stammen ved Cap Lopez. Stammen benyttede spejlet i et manddomsritual, der foregik på denne måde:

Efter en lang faste blev den indviede lukket inde i en hytte. I den ene ende af hytten stod en statue af træ. En pakke med knoglerne fra en for længst afdød person blev lagt ved statuens fod. Foran statuen var der et spejl. Kandidaten til indvielse blev bedt om at stirre i spejlet, indtil et menneskes ansigt tonede frem. Når den indviede langt om længe så ansigtet, skulle ansigtet beskrives. Hvis det lykkedes at give en beskrivelse af det menneske, som knoglerne i pakken stammede fra, gik kandidaten videre til næste skridt i ritualet.

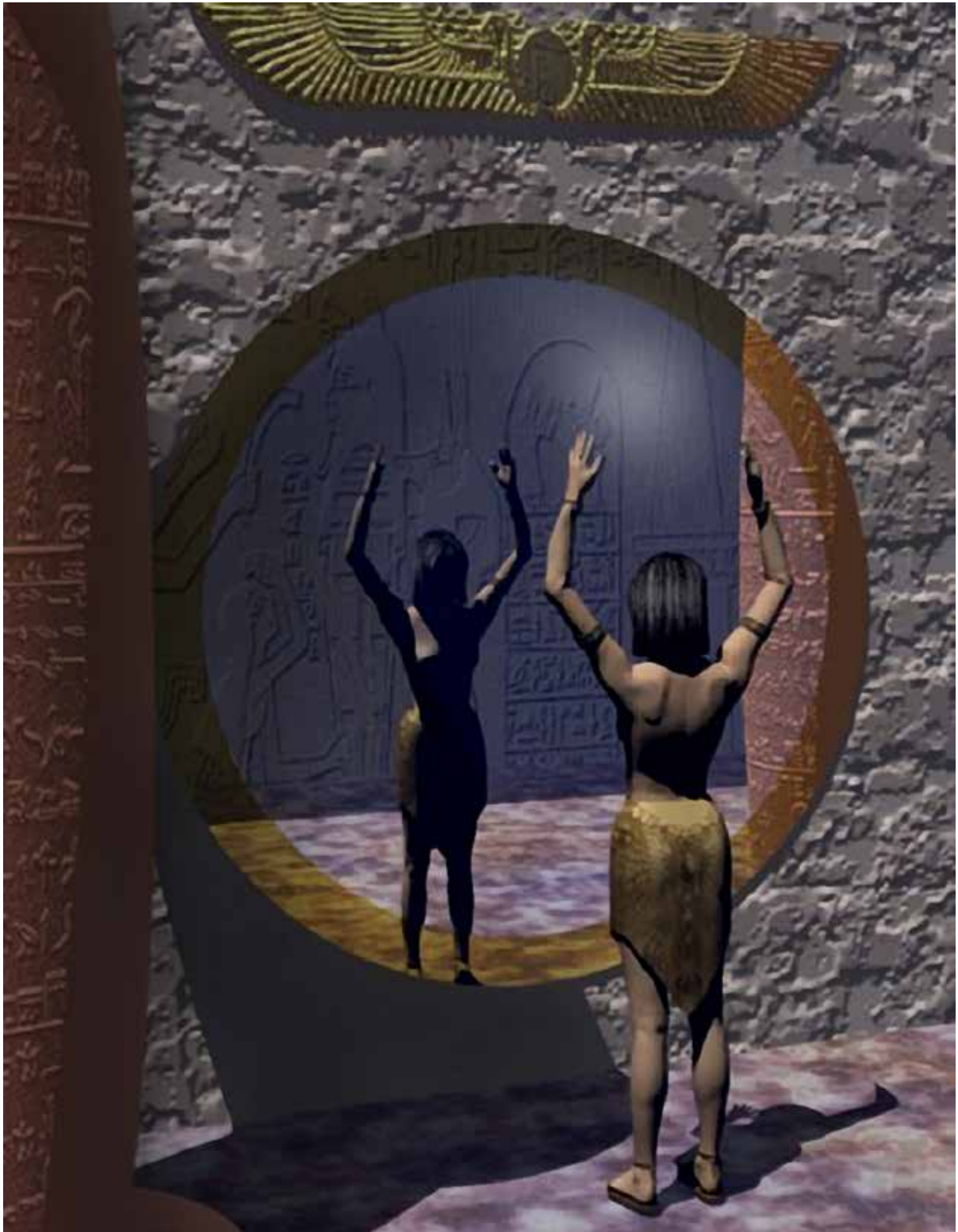
I en bog om planters medicinske egenskaber, fortæller Richard Evans Schultes og Albert Hoffman (kemikeren, der opdagede LSD) om en vestafrikansk stamme, der opretholdt kontakten til de døde ved at bruge en plante og et spejl. Planten (en iboga) blev indtaget i store mængder af stammemedlemmer, som derefter skulle skue i et spejl. Medlemmer af Bwiti-stammen har fortalt antropologer, at kombinationen af en plante og et spejl "åbner hovedet", så deres ånd kan føres bort til "de dødes land".

Selv en amerikansk præsident er blevet oplyst ved et spejlsyn. Om aftenen før det skæbnesvangre valg i 1860 havde Abraham Lincoln lagt sig udmattet på en sofa. Pludselig så han i et spejl i nærheden et mærkeligt dobbeltportræt af sig selv. I det ene billede var han, som han faktisk så ud, og i det andet var han underlig bleg og spøgelsesagtig. Lincoln fortalte sin kone Mary om sin oplevelse. Præsidentfruen fortolkede synet på denne måde: Hun sagde, at han ville blive valgt til endnu en periode, men at han ville dø, mens han beklædte embedet. Hans syn og hendes fortolkning var tydeligvis profetiske.

Raymond A. Moody har i nyere tid udført eksperimenter med spejlskuen

VisionsNettet

www.visionsnettet.dk